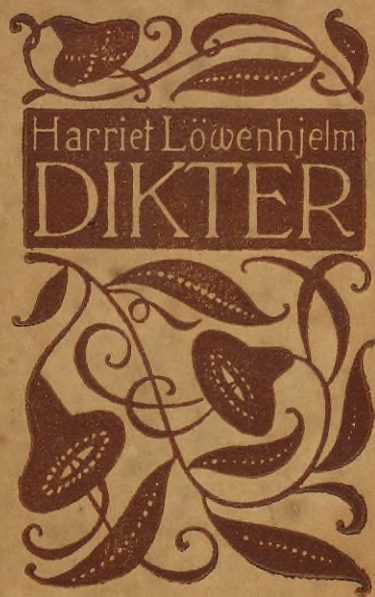

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Harriet Löwenhjelm
DIKTER

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

Sv. 29/1758

DIKTER

med dem tillhörande

TECKNINGAR

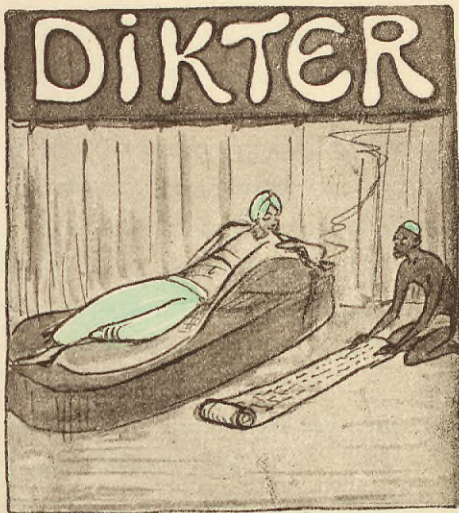
valda ur

Harriet Löwenhjelm s
esterlämnade papper.

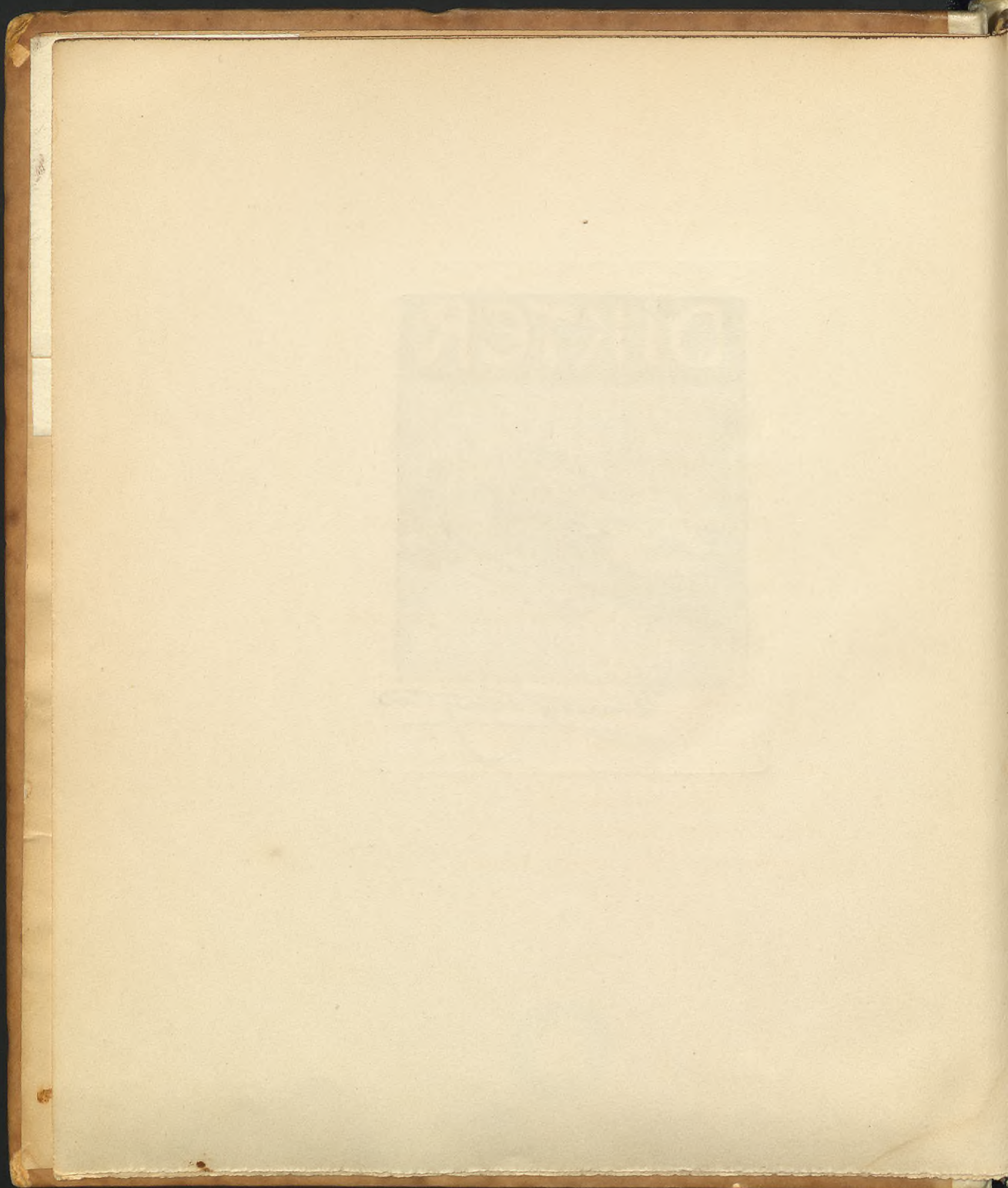
5

*Tryckt i Råsunda år
1919 hos Handpress-
tryckeriet i en upplaga
om 200 ex, däraf 50
numrerade lyx-
exemplar.*

Harriet D. D. D. D.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

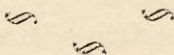
I. Dikter.

1. Sårfootad nöter jag tempeltrappan. . .
2. Jorden är full utaf synder och skam. . .
3. Min själ är fridlös, mitt sinne sjukt. . .
4. Jag ville ge min hjärtans lille broder. . .
5. Genom nätternas nunande dunkel. . .
6. Det bodde en förste i Urvädersgränd. . .
7. Hos oss i Södra dryckesgränd. . .
8. Detta släkte är ondt och skall förgås med svärd. . .
9. Belsassar är drucken af vin och mätt. . .
10. Fyrti spö på fotens sula. . .
11. Hvem kan längre hålla vakt emot allt som stormar. . .
12. Är jag intill döden trött. . .
13. Tag mig. — Håll mig. — Smek mig sakta. . .
14. Advent, advent. . .
15. Min nattlampas veke rykte i tran. . .
16. O Gud som gjort den fagra jord. . .
17. Gud Fader ger i himlen fest. . .
18. Ack, saliga, saliga äro de. . .
19. Nu våras det åter och påsken är när. . .

20. *Du vida jord i fager klädebonad. . .*
21. *Nu tiger nattluften vårlig och klar. . .*
22. *Skåda, skåda, hur det våras. . .*
23. *Nu spricker det knoppar ur svarta träd. . .*
24. *O jord, som stiger tvagen. . .*
25. *God bless you, gamle quærulant. . .*

II. Sonetter.

1. *Madame är mycket fin och mycket näpen. . .*
2. *Madame är död och ligger blek i sängen. . .*
3. *Nu har baronen gått till sina fäder. . .*
4. *Här går man tyst och tyst på dörren gläntar. . .*

I
DIKTER

PRINTED

Sårfotad nöter jag tempeltrappan;
urblekt och trasig är pilgrimskappan,
unken af jordens fukt.
Si jag vill dansa på panterhuden,
dansa inför den okände guden,
rusig af rökelselukt.

Offerflamman irrar.
Guden tomögd stirrar
mot en töcknig natt.

Jorden är full utaf synder och skam,
full utaf smuts och elände.
Till ett försoningens offerlam
Gud oss sin enfödde sände,
sände till jorden oss fjärran ifrån.
Stackars Guds son,
stackars Guds enfödde, blödande son.

Mänskornas hjärtan är hårda och små,
mänskornas sinnen är kalla,
kunna och vilja ej heller förstå.
Hvart dina blickar må falla,
möter du lögn och dumhet och hån,
stackars Guds son,
stackars Guds enfödde, blödande son.

Kom, Guds son, och hjälp oss ändå,
hjälp oss, ty du är den ende!
Säg, hvart skulle vi annars gå,
gå med vårt bittra elände?
Kärlek, som öfvervann hat och hån,
bär du, Guds son.
Hjälp oss, Guds milde och blödande son!

Min själ är fridlös, mitt sinne sjukt
af en hemlig och syndig längtan.
Blir Gud Faders stenhjärta aldrig så mjukt
att han lyssnar i nåd till min trängtan?
Jag har inte kraft att begära,
jag äger ej rätt till att få.
För din sons, Herren Jesu Christi skull
gif mig, ack gif mig ändå!

Du milde Jesu, som står så skön
och blek på din Faders sida,
bed för mig, bed att han hör min bön,
du, som ömmar för alla som lida!
Jag har inte kraft att begära,
jag äger ej rätt till att få.
Bed för mig, bed hos din Fader,
bed att jag får ändå!

O Christe! När du på jorden gick
bland oss, som i skuggor vandra!
Säg, om du ville, hvad inte du fick?
Bar du lust och kval, som vi andra?
Jag har inte kraft att begära,
jag äger ej rätt till att få.
Du milde och nådige Christe,
kan du, säg, kan du förstå?

Jag ville ge min hjärtans lille broder
en ädelsten, en kostbar krysolit.
Jag ville ge den bästa af klenoder.
Jag ville ge — —.
Gud må mitt vittne blifva,
att jag har intet, intet till att gifva,
men för min broders sällhet vill jag be.

Se, jag vill klä mig i en pilgrims kappa
och gå en pilgrims ändlöst långa väg,
och jag skall krypa uppför templets trappa,
och jag skall still
vid altarstenen ligga,
och utan återvändo skall jag tigga,
tills Herren säger: Ske dig som du vill!

Min panna skall jag hårdt mot marken trycka
och säga: Herre Gud och Jehovah,
som håller i din hand all fröjd och lycka,
dig vill jag be:
Jag har en liten broder,
din skattegömmas yppersta klenoder
af namnlös salighet åt honom ge!

Ja honom gif den fröjd hvaråt man hissnar,
då man förnimmer den en kort minut,
men gif den så dess fågring aldrig vissnar.
Jag beder dig:
O skänk förutan like!
Men Herre, då han kommer i sitt rike,
o gif, att han ej helt förglömmar mig.

Genom nätternas nunande dunkel
vill jag leda ditt puckliga ök.

Se den ensliga stjärnan som brinner,
må den vara oss ledfyr och bloss,
att ej rymdernas farande djinner
må få någon makt öfver oss!

I öknarna vilddjuren brumma
sin gamla och hemska ballad.
Låt oss dröja i kryddgårdar skumma
vid de tusende pelarnas stad.

Där bland drömmar och lågmälda sånger
vill i örat jag hviska dig: Minns,
hvad jag hviskat dig tusende gånger,
att allenast en verklighet finns!

Det bodde en förste i Urvädersgränd,
en förste af Guds nåde.
Han hade en nabo i Vintappargränd,
som var illa känd.
Det var åttamördarn Tim Tåde.

Det lefde en förste i stor misär
vid stadens svartaste gata.
Han hade en underlig umgängessfär,
en svartkonstnär
och en gammal värdshusragata.

Hvar afton spelte den försten knack
med dessa obscura personer.
Han lyssnade stum till deras snack.
Det var ju pack
och han hade setat på troner.

Men tiden blef försten lång och tung
förutan vän eller like.
Hvad skall den göra, som varit kung,
när han var ung,
men som mistat ett konungarike?

Hos oss i Södra dryckesgränd
det bodde en sälsam herre,
vi trodde han var oss af Gudi sänd.
Nu är han bränd
och hos oss är det sju resor värre.

Han botade sjuka, han helade sår,
de lama de löpte som hjortar.
Han var vår herde och vi hans får,
och i hans spår
ljöd hell utur alla portar.

Men öfverheten var honom vred.
»Ej folkets hugnad vi tåle.»
De kastade honom i häktelse ned,
de framburo ved,
de brände honom å bålet.

Hos oss i södra dryckesgränd
det bodde en sällsam herre.
Vi trodde han var oss af Gudi sänd.
Nu är han bränd
och hos oss är det sju resor värre.

Detta släkte är ondt och skall förgås med svärd.
Se en pöbel såg jag ragla förgrämd och undernärd.
Jag såg mångel och kif på marknadsplatsen.
Men de rika såg jag pösa i lusta och flärd
i de präktiga marmorpalatsen.

Jag såg vagnarna rulla på en solig esplanad
och små tidningspojkar ropa för sina extrablad
om en illgärning, som en bof föröfvat.
Men två sorgklädda änglar såg jag vandra i den stad,
som med styggelse har Herren Gud bedröfvat.

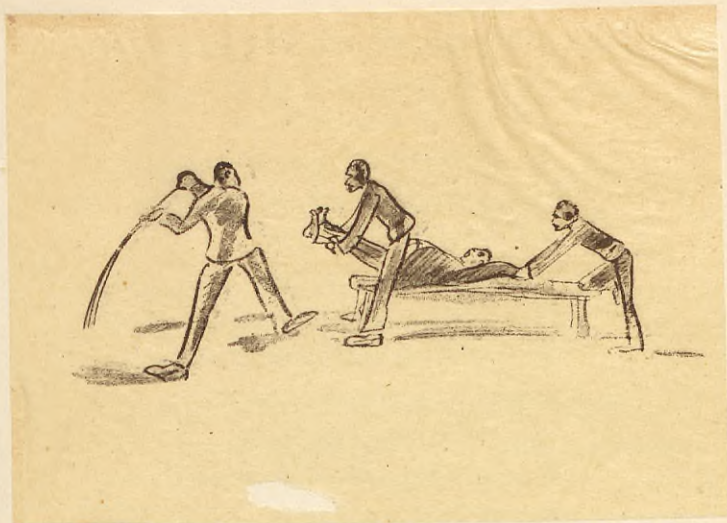

Belsassar är drucken af vin och mätt.
För den siste af Nebukadnessars ätt
små fötter lät dansa kring salens fontän,
som stenarna vätt!
Ty konungens själ vill sväfvva hän.
Belsassar är vägd och befunnen för lätt.

På tinnarna brinna lågorna matt
Öfver staden hänger en glödhet natt.
Nu har konungen gästbud i sin sal.
Hör sånger och skratt!
Hör klang af oboë och cymbal. —
Belsassar! Din själ skall tagas i natt.

Fyrte spö på fotens sula
åt en hvar, som är förstockad,
fariséisk eller krass.
Innerst i de ledas kula
skall han därpå varda fockad
till en halmbädd, hård och hvass .

Alla dem, som mig fördöma,
alla dem, som mig belacka,
Jehovah, dem nederslå!
Må din vredes eld du tömma
öfver hvarje själfgod bracka,
som ej kan och vill förstå!

Herre, jag är själf en bracka,
och jag tronar själf på minnen
som en gammal farisé.
Jag är ock ibland de flacka
och jag dömer mänskors sinnen,
fast jag botten ej kan se.

Hvem kan längre hålla vakt emot allt, som stormar.
Låt oss hålla husandakt, medan världen gormar.

Världen har en farlig makt, den vill slå ihjäl en.
Låt oss hålla husandakt, ty det lugnar själen.

Än är jag från världen fri, ack, men huru länge.
Käre Herre, ståt mig bi mot dess fiskafänge.

Än är jag ej köttens träl, fast jag förnummit lustan.
Herre Jesu, hjälp min själ och för kampen rusta'n.

Mänskofruktan hyser jag. Hjälp mig, käre Herre!
Hjälp mig både natt och dag, att det ej blir värre!

Är jag till förtviflan bragt, är jag trött till döden,
låt oss hålla husandakt, ty det lindrar nöden.

Är jag intill döden trött,
ganska trött,
mycket trött,
sjuk och trött och ledsen.
Lång var vägen, som jag nött,
ingen liten vän jag mött.
Jag är trött,
ganska trött,
sjuk och trött och ledsen.

Säg, hvar hålls min lille vän,
rare vän,
ende vän
i den vida världen?
Hjärtat har jag hårdt i bänn.
Kommer, kommer du igen
lille vän,
rare vän
i den vida världen?

Kom och hjälp mig för Guds skull,
för min skull,
för din skull,
du, som ensam kan det!
Världen är af sorger full,
allt som glimmar är ej gull.
För Guds skull,
för min skull,
hjälp mig, du som kan det!

Tag mig. — Håll mig. — Smek mig sakta.
Famna mig varligt en liten stund.
Gråt ett grand — för så trista fakta.
Se mig med ömhet sofva en blund.

Gå ej från mig. — Du vill ju stanna,
stanna tills själf jag måste gå?
Lägg din älskade hand på min panna.
Än en liten stund är vi två.

* * *

I natt skall jag dö. — Det flämtar en låga.
Det sitter en vän och håller min hand.
I natt skall jag dö. — Hvem, hvem skall jag fråga,
hvert jag skall resa — till hvilket land?
I natt skall jag dö. — Och hur skall jag våga?

* * *

I morgon finns det en ömkansvärd
och bittert hjälplös stackars kropp,
som bäres ut på sin sista färd
att slukas af jorden opp.

Advent, advent!

En dörr, som står på glänt
till allt, som i ett jordelif
af längtan mig har bränt.

Advent, advent!

En stjärna Gud har tändt.
Som furste och som hjälpare
sin son han oss har sändt.

Fragment, fragment!

Nu må det vara händt,
att med mitt äflande och lif
vardt ingenting bevändt.

Min nattlampas veke rykte i tran
och jag vred mig fridlös och vaken,
jag var som en öknens pelikan
och en ensam fågel på taken.

Jag bad om en jordisk fröjd till att få
samt att Gud ville ge mig en lisa
med att alla de fåvitska nederslå,
de där trodde sig själfva visa.

Jag bad till Gud och lyssnade rädd
till den rinnande timglassanden,
då en leende ängel invid min bädd
stod plötsligt och lyfte handen.

» Du ber minsann roliga böner du,
men du hafver behagat Herran.
Statt upp från ditt läger, ty si ännu
i natt skall du färdas fjärran. »

På sin skuldra han tog mig och med ett brus
sina väldiga vingar han spände
och så flög vi allt högre i månens ljus,
men sen har jag glömt hvad som hände.

Men jag minns, när jag låg på mitt läger igen
och tyckte att Gud var så nära,
att jag bad om lust till att träla och sen
om väldiga bördor att bära.

O Gud, som gjort den fagra jord,
gif smulorna från lifvets bord
till alla de förknytta!
En dag, en lycklig dag dem gif
af detta snabba jordelif,
och gör dem som förbytta!

Och låt dem skåda solens sken
och snön, som är på gran och en,
och människor, som är nätta,
och låt dem bjudas i ett hus,
där det är varmt och julgransljus,
och låt dem blifva mätta!

Gud Fader ger i himlen fest
och främst är Jesu moder.
Dit är bjuden med som gäst
hvarje from och goder.

Gyllne frukter bjuds i skäl'n
och vin på alla borden.—
Jesus sitter på ett moln
och blickar ned på jorden.

Ack, saliga, saliga äro de,
som andligen äro arma.
Herren Christ vill dem själf sin rikedom ge
och nådligen sig förbarma ;
ty äro de fulla af vank och brist,
så äro de kårade af Herren Christ
att dela himmelens glädje.

Så vill jag väl lämna allt som jag har,
ty är det af ringa värde.

O tag mig, Herre, i ditt förvar
och led mina jordiska färde!

Visst är väl jorden mycket grön
och all dess fågring mycket skön,
men jag vet ju, att ett är nödvändigt.

Nu våras det åter och påsken är när
och luften så klar är vorden,
nu vandra vår Herre och Sancte Per
ånyo omkring här på jorden.

En stund ha de lämnat himmelens hem,
på smältande vägar de skrida.
Männ' vandringen går till Jerusalem
och männ' de gå upp för att lida?

Du vida jord i fager klädebonad,
den du med hvarje årtidsskifte byter,
snart är min sista sång till dig förtonad.
Du lärde mig att allting, allting flyter.

Och alle I, hvars händer förr jag tryckte,
och Eder, som jag gaf mitt hjärtas bästa,
bort ären I af skilda väder ryckte.
Hvad vet en mänska likväl om sin nästa?

Har hitintills jag lefvat på chimärer
och sofvit oskuldsofullt på sockervatten,
så vill jag kasta mina barnalärör;
som Nikodemus står jag upp om natten.

Si, jag har märkt att alla vägar kröka,
dem förr vi vandrade så barsligt glade.
Jag vill stå upp och honom vill jag söka
som »Eli lama schabaktani» sade.

Nu tiger nattluften värlig och klar,
om gryningen varslar han redan,
men allra öfverst på himmelen far
en bleklad måne i nedan.

Si Gud hafver skänkt oss sin signade vår
och snön han töar i ljuset,
fast allt, som tinade upp i går,
i natt ligger åter fruset.

Ack, vor' jag en älg eller vor' jag en lo,
som löpte i villande skogen!
Men är jag en mänska, som mistat sin ro
och lossat af rätta fogen.

Då blir det väl bäst att sätta sig ned
och låts sig nöjder och glader
och endast önska sig hjärtats fred
som nådaskänk af Gud Fader.

Men hjärtats fred kan en aldrig få,
om en inte vill redligen sträfva.
O, gode Gud, låt hastligen gå
den tid, jag hafver att lefva!

Skåda, skåda hur det våras.
Snön har smultit, se och märk.
Än en gång skall vi bedåras
af de gamla underverk.

Världen lyser, jorden grönskar,
vindar gå med lätta fjät.
Kanske får jag som jag önskar,
förr än någon anar det.

Här i jordens gröna lunder
stundom himlablomster gro,
men för mig ske inga under,
fast jag villig är att tro.

Nu spricker det knoppar ur svarta träd
i korta och ljusa nätter,
och landtmannen skådar den spirande säd,
hvarmed han besätt sina slätter.

Nu skiner solen stekande varm
i små och i stora städer;
det vimlar af mödrar med barnet på arm
och snälla familjefäder.

Och älskande par gå vid hvarje vik,
i lunder, på fält och gården;
under tiden bärs somliga bort som lik
och småbarn födas till världen.

O jord, som stiger tvagen
ur glidande isars bad!
Han kommer, den stora dagen,
om hvilken siaren kvad.

Öfver långa blånande åsar
går ett skimmer som förebud.
Så täljen, i skriande måsar:
Det är solen, det är dagens gud.

Du, som rufvade skum och dunkel
med natten som hufvudgård.
Långt söderut står en karfunkel,
rund, röd och förundransvärd!

Du folk, som i grottor dig gömde,
i skumhet och gruflig skräck,
han kommer, den guden du drömde.
Dina bedjande armar sträck!

Träd ut och skåda att världen
är stor och härlig och vid!
Lång, mycket lång blir nu färden
och full utaf mödor och strid.

Träd ut och skåda ditt rike,
ditt arf i besittning tag;
och blifve till gudars like
de bäfvande trälar en dag!

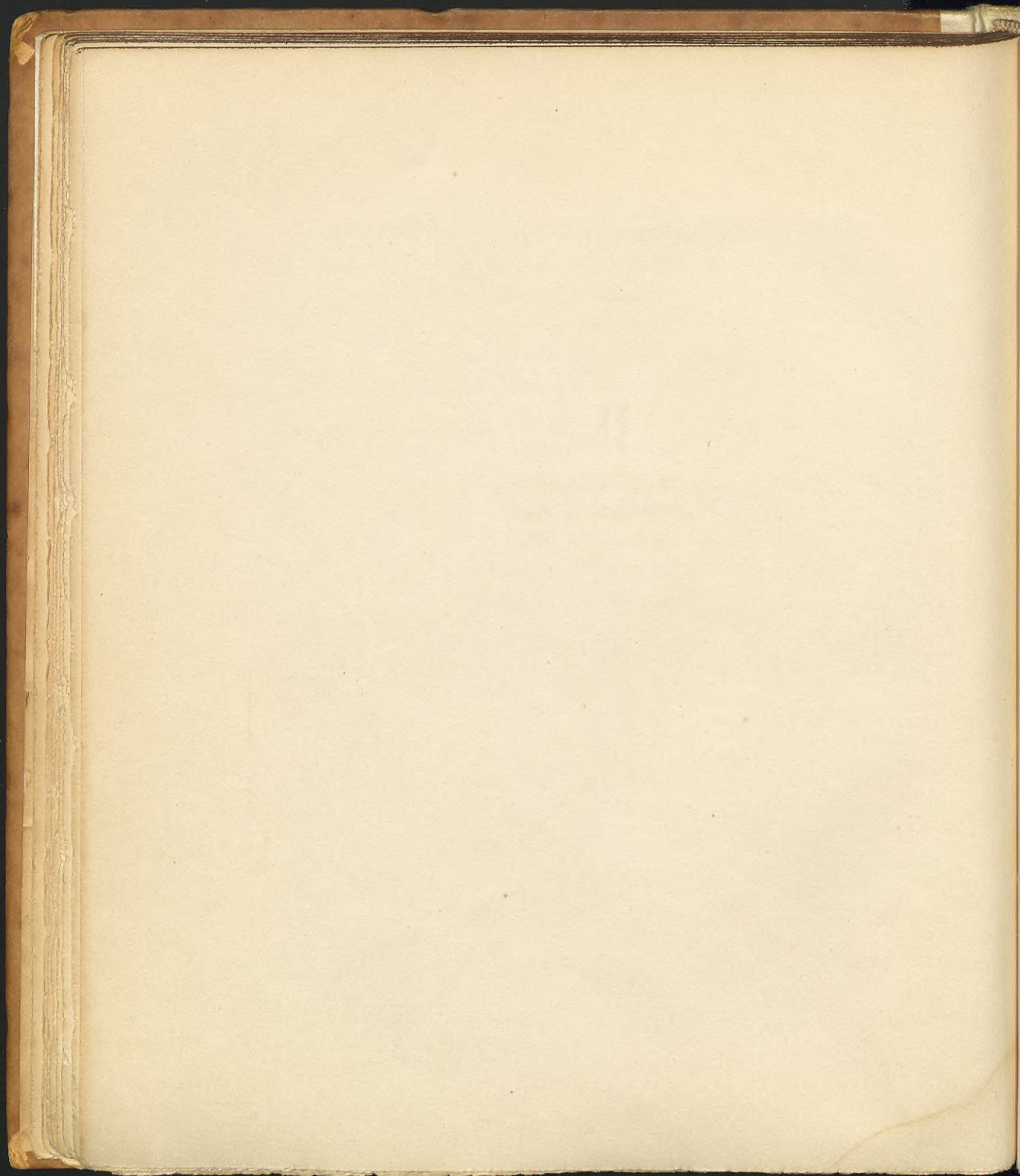
God bless you, gamle quærlant,
det är min själ en smul ej sant
att du är förorättad.
God bless you, sir! Och tro du mig,
all världen ler så huldt mot dig!
Nu kan du vara lättad.

God bless you, sir! Och se dig kring
på jordens underfulla ring
som Noak förr i arken.
Se luften är af fåglar full
och grönska spirar strax ur mull,
när tjälen gått ur marken.

Och tusen millioner djur
sin vinterdvala krypa ur,
de bygga bo och föda.
God bless! Är allt ej ganska godt?
Har Gud ej skapat verkligt flott
och gjort sig mycken möda?

II
SONETTER

*Ur en tilltänkt samling,
tillägnad nobla damer
och döda libertiner.*

Madame är mycket fin och mycket näpen
och hennes blod är blätt, så blätt som möjligt.
Madame förstår så bra båd' trist och löjligt
och hon har ganska ofta gjort mig häpen.

Madames lever har jag fått öfvervara
och många sköna ting har jag fått skåda.
Ack om vi finge till Cythera fara
Madame och jag, jag och Madame, vi båda.

Så farom till Cythère, som evigt grönskar,
hvars lund för kärlekspar står evigt färdig.
Förlåt Madame, att liten är min båt.

Förlåt, jag vet ju att jag fåvitskt önskar
och kanske min sonett är föga värdig
en sådan fin och näpen Dame. Förlåt.

Madame är död och ligger blek i sängen
och ser så grufligt trött och liten ut.
Madame är död och skådespelet slut
och scenen dold af dessa sängomhängen.

Jag såg ju henne aldrig sofva sött,
såg henne endast vaken le och tala.
Nu vet jag att hon dolde det fatala,
att hon var innerst gammal, hård och trött.

Hon var en liten näpen, road flicka,
som fick af lifvets alla drycker dricka,
tills lifvet blef en kamp och ej en lek.

Hon blef så ensam, såg med ögon kalla
och trodde ingen; och jag svek som alla
ma belle dame, som nu är död och blek.

Nu har baronen gått till sina fäder.
Baronen var den siste utaf ätten.
Nu står han lik i saln med gyllenläder,
betraktad stelt utaf familjporträtten.

För fönstren hänga tunga draperier
och taffeltäckarn putsar vaxljusvekar,
en typ från Rococo'ens Sans-Souci'er,
af gamla steg på bonadt golf det ekar.

Ack min baron! Hvem kunde fordom skämta
som du i sal'n bland vänner och bland viner
med cyniskt, gammaldags spirituelt behag.

Du slagrörd blef som gamla libertiner.
Se gula vaxljuslägor fladdrigt flämta
ett spöklikt sken kring dina nobla drag.

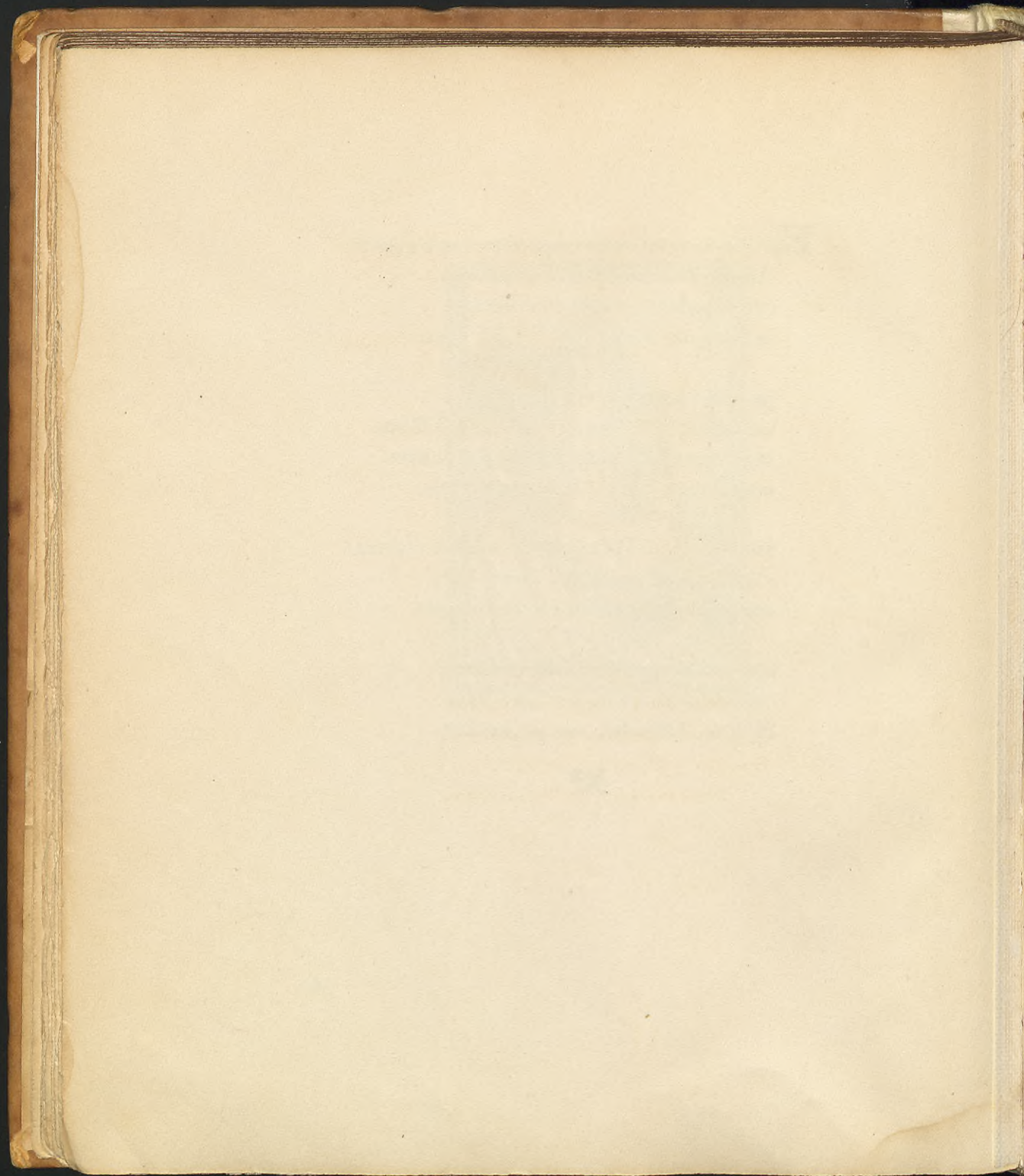
Här går man tyst, och tyst på dörr'n man gläntar.
Därutanför står vinterns hvita dimma.
I detta sjukrum, timma efter timma,
den som mig kärast är på jorden, väntar.

Jag vet, i sal'n därute någon sitter,
han bidar också, blek och mörk och stillsam.
Jag känner dig, fastän din dräkt är villsam,
men namnet ditt jag icke nämna gitter.

Finns ingen nåd? O Gud, du som har makten,
o låt, låt den, som är mig kärast, lefva
och jag skall skänka allt hvad du begär.

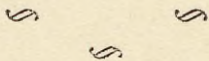
Hör uret knäpper i densamma takten,
i vinterdimman finns det ingen refva.
På döden bidar den, som jag har kär.

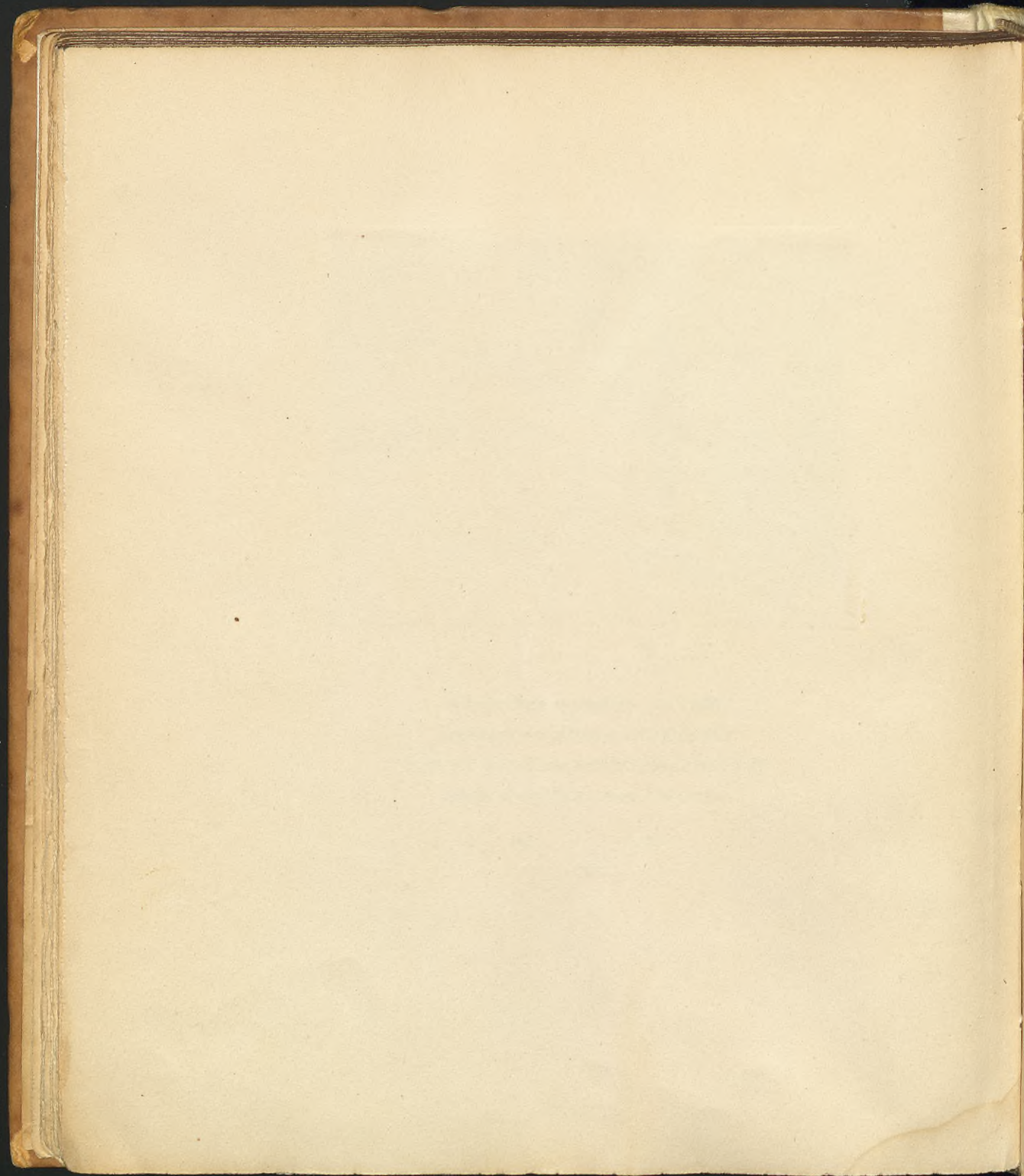

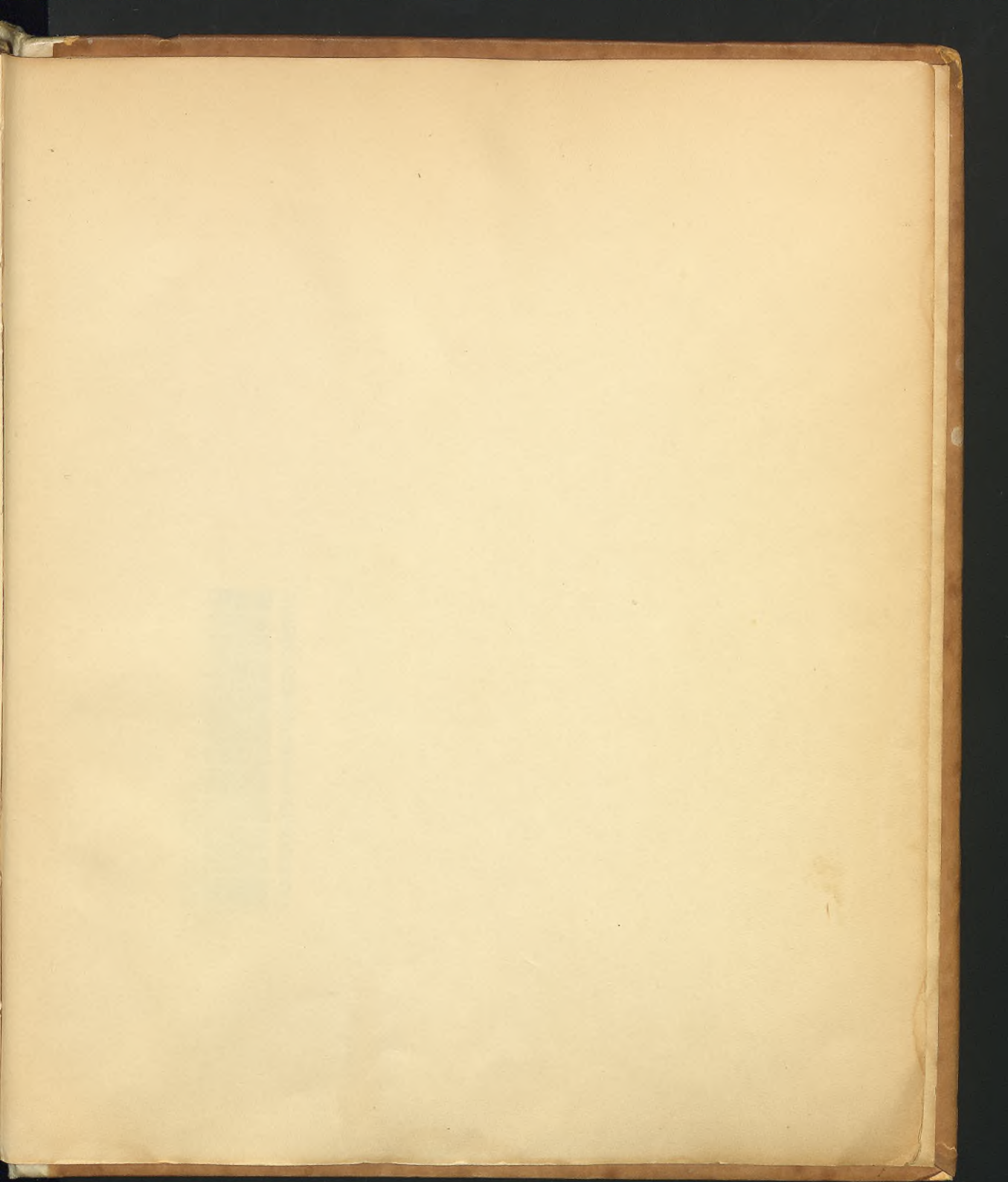

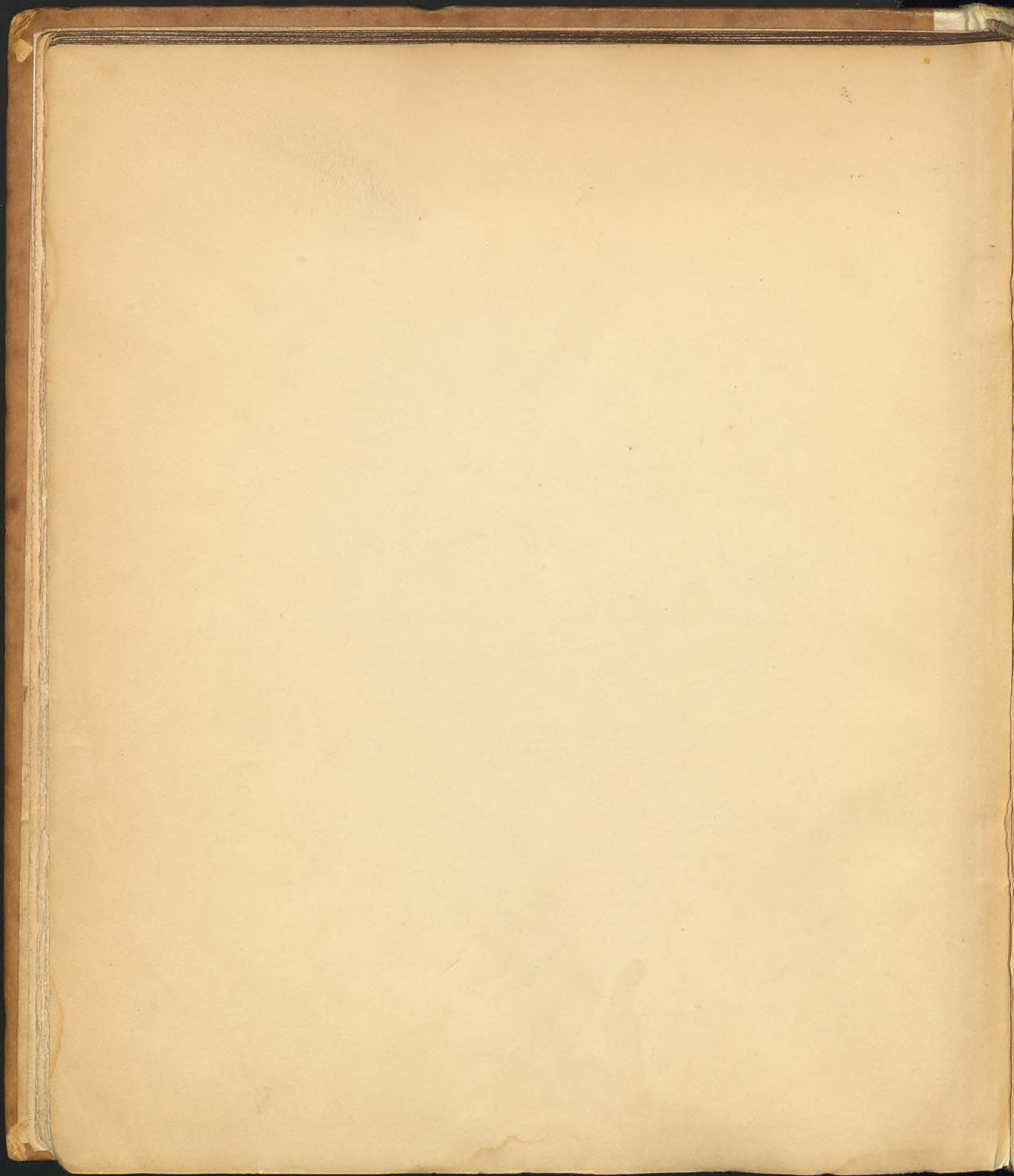

May we be happy and rejoice
On this green earth, oh my son!
But tired and smiling we leave our toys
when it's over, and life is done.

6000100319

Göteborgs universitetsbibliotek

